

Győri László

Akinek igaza volt mindig

Mondhattam, szólhattam akármit,
mindig neki volt igaza,
az övé lett az utolsó szó,
nyomorult sorsa vigasza.

Szám íze keserű, lenyeltem,
amit jól tudtam, igazam,
hisz rugdalózni mindhiába,
igaza mindig neki van.

Kinyilatkoztatott. Tanítvány
tűr el így okító tanárt.
Mindent tudott, és többet annál,
amerre még a bölcs se járt.

Kiállhatatlan gőgje tette,
szánalmas gőgje tette, hogy
a végén magányába fullad,
a levegője egyre fogy.

Harminc évre rá találkoztunk.
Odajött hozzám félszegen,
mintegy szabadkozva, hogy most is
él. Már nem tudott élni sem,

de élni nyúlt, még visszajutni.
Emlékekkel törleszkedett,
de én arra sem emlékeztem,
vagy nagyon is, mert az a seb

nem gyógyult be, hogy hadakoztunk
egymással régen, valaha,
és azóta is egyre vérzik,
hogy csak neki volt igaza,

hogy mindig letarolt mindenben,
hogy csak neki volt igaza.
Szikár volt, megtört, menthetetlen.
Szelíd lett, halk és tétova,

csupa alázat. Nem esett jól,
hogy így ér véget az a per,
az a régi, amelyet egykor
nem kísért sosem a siker.

Nem mindegy már, hogy ki veszített,
hogy kinek volt igaza? Nem
mindegy már, nem közömbös végül,
kié volt rég a győzelem?

Végül magamon szánakoztam,
miért is fáj a vereség
vele szemben, a világ ellen,
bezárva önmagam körét.

Pimodán

Hová lett az én magyar Pimodánom,
a pohárkoccanás,
a fölhajtott kortyok gégehorzsolása,
a homlokzúzás részeg elesésben,
a sok szánom-bánom?

Egy üveg whiskyt egyetlen éjszakára,
csak egyetlen üveg italt,
egyetlenegyed,
hogy újra ugyanúgy
jól lerészegedjek,
és ne legyen semminek határa!

Hajnalig egy magányos szobában
ürítsem ki fenéig a whiskyt!
Értelmetlen, otromba éjszakák,
jöjjetek vissza,
roskadjak magamba kopáran!

Nem volt szép látvány,
ahogy tántorogtam,
nem lennék most se szebb
iszonyú mámoromban.
Csak dadognék, de azt dadognám:
voltam.

Büntetés

De nagy volt az a büntetés,
a szemeken térdeltetés.
Meztelen térden, úgy nagyobb
az, amit sújtásul kapok.

Ha büntetés, nagy büntetés,
kis büntetés eltüntetés,
eltünteti, amit tettél,
kicsinyíti, rosszba estél.

Üres szoba szögletében
térdepeltem pusztá térden,
éles, érdes kukoricán.
Az ideje kiszabva rám.

Ki volt az én fogva tartóm,
ki büntetés-végrehajtóm?
Vajon milyen rosszat tettem,
milyen rosszra vetemedtem?

Érdemeltem a büntetést?
Mért nem kaptam inkább verést?
Rosszabb volt a térdepelés,
üres szoba, számkivetés.

Kicsit csaltam, nem hiába,
nem nézett be a szobába,
főzött, vasalt gőzben, hévben,
rám bízta a büntetésem.

A kis csalás nem is csalás,
nem lelkiismeret-furdalás,
amit rám rótt, nagyobb részét
letöltöttem zokszó nélkül,

térdem bárha belekékül,
viselem a büntetését.

A lány asztala

Szerelmi ínség, szerelmi éhség
gyötört évekig, hosszan, sokáig.
Hogyha ma oda visszatérnék,
ahol kínlódtam, szenelegtem
szemöldökömtől bokáig,
szakadna, megtörne a mérték.

Nekiesnék a lány asztalának.
Milyen félszeg, ostoba is voltam,
hogy elém nem húztam a tálat!
Éheztem, s meg sem érintettem,
csak a szeméig jutottam.
Sugárban ugyan mit csodáljak?

A kezemet túvel tetováltam,
önkínzásul, most is ott a kék jel.
A kollégiumi szobában
tintával írtam kézfejemre,
órzi vénen is a kézfej.
Miért nem hagytam el korábban?

Korábban, mielőtt megrögződött
bennem, hogy úznöm, hogy szeretnem kell.
Húzott álnokul, mint a csődört
csalja a sárló kanca, s elfut.
Mennyi kínos idő telt el
addig, hogy beláttam a csődöt.

Kívántam egyre, de őt kívántam,
vagy csak a test kielégülését
elsőül, végre, önmagában?
Az bújt meg minden gyötrelemben,
gőrcsben: a szerelmi éhség,
a testé, amelyben mi más van?

Szédült bolondot csinált belőlem,
s én hagytam, hogy bolonddá is váljak.
Felébe vágtam felelőtlen
a bölcs kart idegroppanásban.
Asztalhoz ültem, kínáltak,
és ettem, ettem sietősen.

Urnázott porát hogyha kikapná,
 ha elfújná, szétszórná az ózon,
 hogy válna, hogy válhatna azzá,
 amit magamnak kikapartam?
 Ha van csontja, ne adjak rá
 szoknyát, blúzt, húst, csak korhadozzon!

Mit ér a szó?

Az én van, a nemzet bizonytalan,
 hogyha nemzeti minden, ami van,
 a dohánybolt, a cigaretta füstje –
 mit ér a szó így, elvégtelenülve?
 Fensége oda, lassan piszlicsáré,
 a nemzetemé hogy legyek, hazámé?

Horváth Imre Olivér

Házasságkötő terem

Már tíz éve, hogy együtt élünk, bár sose ketten:
 hangyák és csótányok jártak rá a kenyérre
 első körben, majd a poloskák klubhelyisége
 lett a redőnytok. Gomba szökött a vizes vakolatra,
 új féregtől sárgultak meg a polcon a versek.
 Egy nap vírus támad, végezz a másolatokkal,
 elhal a szerver, sőt, az a nyelv is megkopik egyszer,
 mellyel örökké tartó hűségéről teszek esküt.

Doing a filthy pleasure is

Nem szeretünk mosogatni. Megint estére halasztjuk,
 és nappal mi is úgy élünk, mint szutykos edények:
 tornyosuló halmunk állandóan szem előtt van,
 emlékeztet minket a ránk váró feladatra.
 Tudjuk, káros a tétlenség, de mit ér az igyekvés,
 hogyha hiába csináljuk, még sincsen soha készen?
 Mit profitálunk ebből? Mért kell két kilyukasztott
 vaslábasnak foltmentesre síkálnia egymást?